

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobkyně: **JASA trans s.r.o.**, IČO: 27886131
sídlem Křižíkova 2081, Benešov
zastoupena advokátem JUDr. Martinem Vychopeněm
sídlem Masarykovo náměstí 225, Benešov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2021, č. j. 22865/21/5300-21441-708460,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutími ze dne 5. 9. 2018, č. j. 4202569/18/2103-50522-209414 a č. j. 4203561/18/2103-50522-209414 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“, v zájmu přehlednosti je soud bude samostatně označovat jen částí čísla jednacího před prvním lomítkem) přiznal žalobkyni úrok z daňového odpočtu za období měsíců března 2012 a února 2013 podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“).
2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil rozhodnutí č. j. 4202569 tak, že ve výroku částku úroku ve výši 759 215 Kč nahradil částkou 760 333 Kč. Dále do výroku vložil výpočet úroku z daňového odpočtu za období březen 2012 v podobě tabulky a na straně 2 vypustil text s částkou úroku a jejím výpočtem. Ve vztahu k rozhodnutí č. j. 4203561 žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil. Žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

předně konstatoval, že není sporu o výši úročené částky (tedy 1 383 526 Kč za březen 2012 a 94 018 Kč za únor 2013). Žalovaný dospěl k závěru, že při výpočtu částky úroku z nadměrného odpočtu stanoveného za zdaňovací období březen 2012 správce daně nepostupoval správně. Poslední den lhůty pro podání řádného daňového tvrzení za dané zdaňovací období uplynul dne 25. 4. 2012. Správce daně tak byl povinen vyplatit nadměrný odpočet do 25. 5. 2012, nikoli do 28. 5. 2012. Žalobkyni proto náleží úrok z vratitelného přeplatku ode dne následujícího, tj. od 26. 5. 2012. V případě zdaňovacího období únor 2013 byl počátek úročení stanoven správně, tj. od 25. 4. 2013. Co se týče konce doby úročení, ten připadl na 14. 4. 2016 (poslední den lhůty splatnosti dodatečně stanovené daně za zdaňovací období února 2010 a března 2010). Vykázané nadměrné odpočty za zdaňovací období března 2012 a února 2013 byly totiž použity na úhradu doměřené daně včetně stanoveného penále za zdaňovací období února a března 2010. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2020, č. j. 45 Af 16/2016-393 (dále jen „rozsudek ze dne 9. 11. 2020“), kterým byla zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2016 (týkající se dvou posledně uvedených zdaňovacích období), nemá vliv na výši úroků, jelikož nezrušil dodatečné platební výměry za únor a březen 2010, ale pouze rozhodnutí o odvolání (viz rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2021, č. j. 4 Afs 309/2020-33). Odvolací řízení proti dodatečným platebním výměrům, kterými byla stanovena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor a březen 2010 dosud není skončeno a žalovaný se daní stanovenou za tato zdaňovací období nadále zabývá.

3. Ze sdělení správce daně ze dne 21. 12. 2020 plyne, že žalobkyně měla ke dni 19. 11. 2020 evidován na osobním daňovém účtu DPH nedoplatek přesahující 50 milionů Kč (viz potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 10. 12. 2020). V době, kdy žalobkyně požádala o vrácení úroků z daňových odpočtů, ani v době vydání napadeného rozhodnutí, neměla žalobkyně evidovaný vratitelný přeplatek ve smyslu § 154 odst. 1 daňového řádu. Ani po rozsudku ze dne 9. 11. 2020 nebyly splněny podmínky § 155 odst. 3 daňového řádu, neboť správce daně evidoval na osobním daňovém účtu žalobkyně vysoký nedoplatek. Nado, po zrušujícím rozsudku byly přeplatky následně použity na úhradu doměřené daně za červenec 2012, a to v jejich vykázané výši. Za zdaňovací období července 2012 je přitom daň pravomocně stanovena. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že za daná období byla daň stanovena konkludentně podle § 140 odst. 1 daňového řádu. V důsledku uplynutí lhůty pro stanovení daně se k postupu k odstranění pochybností nepřihlíží, správce daně tudíž o jeho výsledku nemusel žalobkyni ani informovat. Správce daně nebyl povinen žalobkyni informovat o tom, že převedl přeplatky z daňových odpočtů na úhradu splatného nedoplatku, protože ten byl na stejném daňovém účtu žalobkyně (viz § 154 odst. 5 daňového řádu).
4. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žaloba

5. Žalobkyně uvádí, že předmětem sporu je úrok z daňového odpočtu DPH za březen 2012 a únor 2013 a jeho výše. Správce daně úrok vypočetl pouze do 14. 4. 2016, což žalobkyně považuje za nezákonné. Před samotným vyměřením daně z přidané hodnoty za daná zdaňovací období uplynula prekluzivní lhůta pro stanovení daně. Tvrzení, že vyměřené nadměrné odpočty za zdaňovací období březen 2012 a únor 2013 byly použity dne 14. 4. 2016 na úhradu jiného nedoplatku daně, je proto nesprávné, není nijak doloženo a je Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. Žalobkyně nebyla o převedení přeplatku na nedoplatek vyrozuměna a není možné, aby správce daně provedl takové převedení dříve, než uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření daně.

6. Žalobkyně usuzuje, že jediným formálním důvodem pro evidenci daňových nedoplatků na dani z přidané hodnoty na osobním daňovém účtu ke dni 14. 4. 2016 mohla být rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2016. Avšak tato rozhodnutí jsou nezákonná a v rozporu s dosavadní judikaturou. Správce daně jen díky těmto formálně pravomocným rozhodnutím využívá proti žalobkyni různá opatření, kterými ji udržuje v ekonomicky nepříznivé situaci a brání tím její aktivní účasti na daňovém i soudním řízení.
7. Výše úroku z nadměrného odpočtu je nesprávná, neboť jej správce daně vypočítal jen do dne 14. 4. 2016, ač měl úroky počítat do dne poukázání částky žalobkyni na účet a správce daně dne 14. 4. 2016 žádnou takovou částku na účet žalobkyně nepoukázal. Postup správce daně je *per analogiam* v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2019, sp. zn. II. ÚS 819/18, který dovedl, že zadržování nadměrných odpočtů je zásahem do vlastnického práva daňového subjektu, a s čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval podle nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09. Tím, že uplynula lhůta pro stanovení daně, bylo nutné pohlížet na DPH za zdaňovací období březen 2012 a únor 2013 ve výši uplatněného nadměrného odpočtu jako na daň stanovenou v souladu s tvrzením žalobkyně podle § 140 odst. 1 daňového řádu. Jelikož k vyměření nadměrného odpočtu došlo k datu předcházejícímu vydání výměrů, nelze částku zadržovaného odpočtu hodnotit, jako by byla zadržována v souvislosti se zrušenými platebními výměry. Jednalo se o vratitelný přeplatek, který byl žalobci vrácen až po marném uplynutí lhůty podle § 105 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Z textu žaloby je zřejmé, že počátek doby úročení, úročené částky ani aplikace § 155 odst. 5 daňového řádu není předmětem sporu. Ode dne 14. 4. 2016 přestaly být nadměrné odpočty vratitelným přeplatkem, neboť částka byla použita na úhradu DPH za zdaňovací období únor a březen 2010. Proto po tomto datu nebyly naplněny zákonné podmínky pro jeho další úročení podle § 155 odst. 5 daňového řádu.
9. Podle žalovaného se okamžikem použití přeplatku na úhradu nedoplatku mění právní důvod zadržování sporné částky. Částka nadměrných odpočtů se stala částkou úhrady daně na základě dodatečných platebních výměrů. Případné zrušení dodatečných platebních výměrů by ze sporné částky učinilo částku uhrazenou na základě nebo v souvislosti s nezákonným rozhodnutím a takto vzniklý přeplatek by byl důvodem pro vznik úroku podle jiné právní úpravy. Rozhodné je, kde ke vzniku přeplatku došlo, což se stalo ve dnech konkludentního vyměření nadměrných odpočtů 25. 4. 2012 a 25. 3. 2013. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, podle kterých rozhodnutí evidoval u žalobkyně nedoplatky na DPH. Doba úročení se odvíjí od prodlení správce daně se splacením nadměrných odpočtů. Nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 819/18 nelze kvůli rozdílným okolnostem aplikovat. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Dosavadní řízení před správními soudy

10. Soud rozsudkem ze dne 27. 9. 2022, č. j. 43 Af 27/2021-28 (dále též „první rozsudek“), žalobě vyhověl, neboť dospěl k závěru, že daň dosud ve vztahu k prekludovaným zdaňovacím obdobím března 2012 a února 2013 nebyla vyměřena, a nedošlo tak dosud k ukončení doby, Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

po kterou byl vratitelný přeplatek neoprávněně zadržován. Daňové orgány tedy stanovily dobu úročení nesprávně. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

11. Proti prvnímu rozsudku podal žalovaný kasační stížnost.
12. NSS při posuzování kasační stížnosti zjistil, že v jeho judikatuře existují názorové rozpory týkající se konkludentního vyměření daně podle § 140 odst. 1 a 2 daňového řádu. Proto věc postoupil k rozhodnutí rozšířenému senátu (usnesením ze dne 25. 1. 2024, č. j. 1 Afs 231/2022-31). Ten následně rozhodl usnesením ze dne 5. 2. 2025, č. j. 1 Afs 231/2022-44. Dospěl mimo jiné k tomuto závěru: *„Jestliže postup k odstranění pochybností (daňová kontrola) nevede ke svému cíli ve lhůtě pro stanovení daně, a neskončí proto zákonem předpokládaným a žádoucím způsobem, tedy pravomocným stanovením daně, nelze po uplynutí prekluzivní lhůty daňovému subjektu daň v rámci daňového řízení stanovit.“* Jinými slovy pokud *„nevyvolá postup k odstranění pochybností žádné účinky a již uplynula lhůta pro stanovení daně dle § 148 d. ř., k vyměření daně vůbec nedochází. Daňový řád neumožňuje vyměření daně automaticky, konkludentně či fikcí“*.
13. Rozšířený senát se rovněž vyjádřil k aplikovatelnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 3244/09 v podmínkách daňového řádu a vyslovil, že závěry tohoto nálezu nelze následovat, neboť daňový řád nezná fikci vyměření daně tak, jak byla konstruovaná v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. V této souvislosti pak shledal, že *„pokud bude daňovému subjektu v důsledku neukončených kontrolních postupů zastaveno vyměřovací či doměřovací řízení a způsobena újma, spočívající v nevyměření turzené daně (zpravidla nadměrného odpočtu na DPH či nižší daně než poslední známá daň), nemá již v oblasti daňového práva prostředky nápravy“*. Náhrady této újmy se *„proto může domáhat dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (zákon č. 82/1998 Sb.)“*.
14. V návaznosti na tyto závěry NSS rozsudkem ze dne 28. 3. 2025, č. j. 1 Afs 231/2022-55, zrušil první rozsudek a věc vrátil soudu k dalšímu řízení se závazným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). NSS zdůraznil, že vznik úroku předpokládá existenci přeplatku na dani, tedy vyměření (stanovení) daně. Jestliže daňové orgány před uplynutím prekluzivní lhůty daň nestanovily, a neexistoval tedy žádný přeplatek na dani, nemohlo dojít ani k užití „přeplatku“ na úhradu vzniklého nedoplatku žalobkyně z titulu jiné daňové povinnosti. Předpokladem pro vyměření daně a její záznam do evidence daní je reálné vydání příslušného platebního výměru, aniž by uplynula zákonná prekluzivní lhůta. Není přitom sporu, že správní orgány včas platební výměr nevydaly. Neexistovalo proto žádné rozhodnutí o stanovení daně, které by mohlo být podkladem pro záznam do evidence daní. Na tom nic nemění to, že rozhodnutí o stanovení daně mělo mít v tomto případě deklaratorní povahu.
15. NSS připomněl, že podstatou sporu je určení doby, za kterou měly žalobkyni náležet úroky z vratitelného přeplatku. Uzavřel však, že ze závěrů rozšířeného senátu vyplývá, že žalobkyni žádné úroky nenáleží, neboť daň již nebylo možné stanovit, a proto neexistoval ani vratitelný přeplatek z odpočtu daně, na základě kterého by mohla úroky požadovat. Zdejší soud proto dle NSS musí v dalším řízení žalobu zamítnout, ne učiní-li žalobkyně procesní úkon, jímž by disponovala řízením (např. zpětvzetí žaloby).

16. Přípisem ze dne 14. 4. 2025 soud účastníky řízení vyzval, aby se vyjádřili k právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku NSS, a žalobkyni, aby sdělila, zda na podané žalobě trvá. Současně ji soud poučil o tom, že může vzít žalobu zpět.
17. Podáním ze dne 5. 5. 2025 žalobkyně soudu sdělila, že na podané žalobě trvá.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
19. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
20. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila. Souhlas žalovaného se předpokládá, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez jednání.
21. Žalobkyní navržené důkazy soud neprováděl, neboť šlo buď o listiny, které jsou součástí správního spisu, či o rozsudky správních soudů, kterými se dokazování neprovádí.

Posouzení žaloby

22. Předmětem sporu je úrok z daňového odpočtu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2012 a únor 2013. Žalobkyně nečiní spornou otázku počátku doby úročení, částku, z níž byl úrok počítán (výši nadměrného odpočtu) ani výši úrokové sazby. Spornou žalobkyně činí toliko **konec doby úročení**. Podle žalobkyně nebylo možné nadměrný odpočet za daná zdaňovací období použít na úhradu jiného nedoplatku dne 14. 4. 2016.
23. Žalobkyně dne 24. 4. 2012 podala přiznání k DPH za zdaňovací období březen 2012 a dne 21. 3. 2013 za zdaňovací období únor 2013, v nichž vykázala částky nadměrného odpočtu. Správce daně na základě postupů k odstranění pochybností platebními výměry ze dne 7. 10. 2013 stanovil daň odlišně od výše deklarované v daňových tvrzeních (stanovil vlastní daňovou povinnost). Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 1. 2015 výši vyměřené daně potvrdil. Rozsudkem ze dne 30. 3. 2016, č. j. 46 Af 12/2015-47, zdejší soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 Afs 87/2016-45. Žalovaný následně v návaznosti na závazné právní názory soudů provedl doplnění odvolacího řízení, jehož součástí byla mimo jiné mezinárodní dožádání na Slovensko, do Německa a do Rakouska. V rámci seznámení se zjištěnými skutečnostmi a právním názorem odvolacího orgánu ze dne 4. 5. 2018 žalovaný žalobkyni informoval, že lhůta pro stanovení daně mj. za zdaňovací období březen 2012 a únor 2013 již uplynula (dne 19. 2. 2018, resp. 17. 1. 2018), neboť lhůta pro stanovení daně za tato zdaňovací období počala běžet před přijetím novely daňového řádu provedené zákonným opatřením Senátu č. 344/2013 Sb. Doba, po kterou běželo tzv. mezinárodní dožádání, tak v tomto případě nestavěla lhůtu pro stanovení daně.
24. Žalovaný proto rozhodnutím ze dne 20. 6. 2018, č. j. 27327/18/5300-21441-708995, platební výměry ze dne 7. 10. 2013 zrušil a řízení zastavil. Ve správním spisu se nenachází žádný další platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2012 a únor 2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

25. Dne 21. 5. 2018 žalobkyně podala správci daně žádosti o vrácení nadměrného odpočtu za daná zdaňovací období včetně poskytnutí úroku z neoprávněného jednání správce daně spočívajícím v zadržování tohoto nadměrného odpočtu.
26. Správce daně dne 5. 9. 2018 prvostupňovými rozhodnutími přiznal žalobkyni úrok z daňového odpočtu za zdaňovací období březen 2012 a únor 2013. Dobu úročení stanovil ode dne 28. 5. 2012 (březen 2012), resp. ode dne 25. 4. 2013 (únor 2013) do dne 14. 4. 2016, který byl posledním dnem splatnosti dodatečně stanovené daně za zdaňovací období únor 2010 a březen 2010, na jejíž úhradu byly nadměrné odpočty za březen 2012 a únor 2013 použity. Správce daně uvedl, že nadměrný odpočet byl použit na úhradu nedoplatku na žalobkynině osobním daňovém účtu. Žalovaný ke konci doby úročení poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3244/09, z něž dovodil, že z důvodu prekluze práva stanovit daň byla daň **konkludentně stanovena** ve výši tvrzené žalobkyní v řádných daňových tvrzeních za daná zdaňovací období. Správce daně proto předepsal konkludentně vyměřenou částku DPH na osobní daňový účet žalobkyně dne 26. 7. 2018 se splatností 25. 5. 2012 pro zdaňovací období březen 2012 a 24. 4. 2013 pro zdaňovací období únor 2013, tedy dny následující pod dnech, ve kterých uplynula stanovená lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku. Konec doby úročení žalovaný shodně se správcem daně určil na 14. 4. 2016. Dodatečné platební výměry za zdaňovací období únor a březen 2010 nabyly právní moci dne 30. 3. 2016, doměřená daň byla splatná v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru. V době, kdy žalobkyně podala žádost o vyplacení úroků z odpočtu (tedy 21. 5. 2018), byl na jejím osobním daňovém účtu evidován nedoplatek na DPH, na který správce daně nadměrné odpočty ke dni 14. 4. 2016 převedl.
27. Aby se soud mohl zabývat spornou otázkou správnosti stanovení doby konce úročení, je potřeba nejdříve postavit najisto, že vůbec vznikl přeplatek, který bylo možno úročit podle § 155 odst. 5 daňového řádu.
28. Jak ovšem vyplývá z usnesení rozšířeného senátu i závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku, takový přeplatek, který by bylo možno úročit, v daném případě nevznikl. A to proto, že daňové orgány nezvládly pravomocně vyměřit za daná zdaňovací období daň v rámci prekluzivní lhůty. Po uplynutí prekluzivní lhůty již daň v rámci daňového řízení stanovit nelze.

Daňový řád pak neumožňuje, aby byla v takovém případě daň stanovena automaticky, konkludentně či fikcí. Nebyla-li daň pravomocně stanovena, nemohl vzniknout ani úročitelný přeplatek.

29. Byť je tedy napadené rozhodnutí založeno na nesprávném předpokladu, že v daném případě byla daň vyměřena konkludentně, a přeplatek proto vznikl (a žalobkyni měly náležet za určité, mezi účastníky sporné, období úroky), nemohl soud z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušit, neboť by tím vybočil z dispoziční zásady, na které je správní soudnictví založeno (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žalobkyně se žalobou domáhala přezkumu závěru daňových orgánů stran doby úročení. Napadené rozhodnutí proto nelze zrušit s tím, že žalobkyni úroky nenáležejí vůbec. Jak připomněl ve zrušujícím rozsudku NSS, obdobně soudy postupují ve věcech invalidních důchodů, neboť neruší žalobou napadené rozhodnutí proto, že podle správního soudu měl být žalobci přiznán invalidní důchod v nižším stupni, či dokonce vůbec, tedy v situacích, kdy by na základě podané žaloby pro sebe žalobce dosáhl nepříznivějšího výsledku, než k jakému žaloba směřovala (srov. rozsudky ze dne 2. 9. 2004,

č. j. 3 Ads 60/2003-44, č. 884/2006 Sb. NSS, a na něj navazující ze dne 2. 2. 2016, č. j. 8 Ads 146/2015-36, a ze dne 20. 11. 2020, č. j. 6 Ads 256/2020-17).

Závěr a náklady řízení

30. Soud ze shora uvedených důvodů žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů celého soudního řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Výsledkem soudního řízení jako celku je, že žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému v soudním řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2025

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu